

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

M. HERMAN DE JONGH. — Naar meer eenvoud en bespoediging der rechtspleging.
RECHTSPRAAK.
Hof van Beroep Brussel. — 30 December 1931. — Burgerlijke partij - Beroep van het O. M. - Vonnis a quo kracht van gewijsde.
Boetstraffelijke Rechtb. Antwerpen. — 3 Maart 1932. — Praejudicieele kwestie - Artikel 18 der Wet van 17 April 1878.
Onderzoeksraad voor de Scheepvaart (zetel Antwerpen). — 16 Oktober 1931. — Ongeval aan boord - Inhul van sleepnet - Vrijstelling van verantwoordelijkheid van schipper.

Vrederecht Antwerpen. — 10 Februari 1932. — Gemeentelijke belastingen - Dwangbevel - Verplichting der deurwaarders.
NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK.
Arrondissementsrechtbank Dordrecht. — 9 Maart 1932. — Aanvaring - Verknoctheid - Verdrag tusschen Nederland en België van 1925 - Verzending.
WETGEVING.
RECHTERLIJK LEVEN.

Naar meer eenvoud en bespoediging der rechtspleging

Wet tot wijziging der rechterlijke inrichting en der bevoegdheid - van 15 Maart 1932.

Het Staatsblad van 2 April geeft den tekst dezer zeer belangrijke nieuwe wet welke een groote stap daarstelt naar meer eenvoud en bespoediging der rechtspleging.

N. B. — Zie het merkwaardig verslag van den heer Sinzot over deze wet in het nummer 22 van het Rechtskundig Weekblad en den tekst der wet in het nummer 23.

Na tien jaren parlementaire studie en voorbereiding slaat deze wet eindelijk eene bres in de aloude vest der nuttelooze moeilijkheden van rechtspleging en bevoegdheid welke zoo slecht beantwoorden aan onze moderne opvattingen over rechtzeggende.

Talrijke merkelijke verbeteringen vallen aan te stippen:

1° De onbevoegdheid ratione materiae is — voor wat aangaat de burgerlijke rechtbanken van eersten aanleg niet meer van openbare orde;

2° Het verbod aan de burgerlijke rechtbanken opgelegd met eenzelfde vonnis over de bevoegdheid en den grond der zaak te beslissen, wordt opgeheven;

3° Het inbrengen van wedereisen en van vragen tot in waarborg roeping wordt vereenvoudigd;

4° Het recht van evocatie wordt verbreed;

5° Het verval (peremptie) in de gedingen vóór den vrederechter, wordt van vier maanden op één jaar gebracht, en moet worden aangevraagd. Daarbij komen enkele wijzigingen van meer ondergeschikten aard zooals de afschaffing van de wettelijke schatting in zake geschillen over onroerende goederen, de toelating verleend aan de experten hunnen eed af te leggen bij het inbrengen van hun verslag enz.

Het geheel is een eerste schrede naar de volheid van rechtsmacht der burgerlijke rechtbanken van eersten aanleg.

Deze moeten zich niet meer onbevoegd verklaren om over gedingen te oordeelen welke behooren aan vrederechter, rechtbank van koophandel of werkrechtensraad.

Slechts wanneer verweerder de onbevoegdheid inroept, zal de burgerlijke

rechtbank het geschil uit handen geven. Nooit zal zij zich nog onbevoegd mogen verklaren — tegen den wil in der pleiters. En wordt de onbevoegdheid uitgeroepen moet het gebeuren voor meest alle andere middelen, en mag de rechtbank de exceptie beoordeelen, samen met den grond der zaak.

* * *

Wedereischen, van welken aard en bedrag zij ook wezen, blijven onderworpen aan de burgerlijke rechtbanken van eersten aanleg.

Andere rechtbanken nemen enkel kennis van die wedereischen welke ontstaan uit de overeenkomst of uit het feit dat aan de oorspronkelijke vordering ten grondslag ligt.

Wedereischen wegens tergend en roekelooze vragen of verweermiddelen, vallen steeds onder de bevoegdheid der rechtbanken welke over de hoofdvraag te oordeelen hebben.

De eischen in vrijwaring zullen behandeld worden door de rechtbanken welke over den hoofdeisch te oordeelen hebben.

De aanleg wordt vastgesteld door het samenstellen van het bedrag van den hoofdeisch en van het bedrag van den wedereisch.

Deze praktische hervormingen stellen een einde aan zeer verwarde toestanden:

De eigenaar vervolgd voor de burgerlijke rechtbank door een aannemer welke betaling eischt van den ondernemingsprijs, zal voortaan niet meer verplicht worden zijn wedereisch tegen den aannemer wegens slechte uitvoering van het werk voor de rechtbank van Koophandel te brengen.

De aannemer vervolgd voor de Koophandelsrechtbank mag den bouwmeester voor dezelfde rechtbank in vrijwaring roepen.

Gedingen tusschen handelaar en reiziger zullen niet meer voor onderscheidene rechtsmachten, rechtbank van Koophandel en Werkrechtensraad, moeten uitgevochten worden.

De oude twist of de rechtbanken van Koophandel al of niet mogen oordeelen over wedereischen, gegrond op het tergend

en roekeloos karakter eener vordering, is uitgevochten.

* * *

In geval van samenhang of verknoctheid mogen eischen, welke normaal voor verscheidene rechtbanken moesten ingeleid worden, aan één en zelfde rechtsmacht onderworpen worden.

In dit geval, zullen de burgerlijke rechtbanken van eersten aanleg worden verkozen boven alle andere rechtbanken, deze van Koophandel boven den vrederechter. De vrederechter boven den Werkrechtensraad.

Wanneer rechtbanken van zelfde jurisdictie in strijd komen, wordt deze verkozen waar de eerste zaak werd ingeleid. Heeft eene rechtbank reeds over eene der zaken vonnis verleend, worden al de zaken aldaar aanhangig gemaakt.

Voorbeeld: Eene verzekeringsmaatschappij heeft premien te innen van één zelfde verzekerde voor twee auto's, waarvan eene voor handelsgebruik en de andere voor persoonlijk gebruik. Zij zal niet meer verplicht zijn twee afzonderlijke vorderingen in te spannen, eene voor den handelsrechter en de andere voor den burgerlijken rechter.

* * *

Het recht van evocatie wordt verruimd. Het Hof van Beroep zal steeds, bij wijziging van het eerste vonnis de zaak tot zich mogen trekken.

Wanneer eene rechtbank van eersten aanleg, zetelend in beroep, een vonnis van den vrederechter hervormt omdat het geding niet tot zijne maar tot hare bevoegdheid hoorde, mag zij over de feitelijke toedracht der zaak vonnissen, zonder partijen te dwingen de zaak voor haar bij nieuwe dagvaarding aanhangig te maken. Doch zij vonnist alsdan in eersten aanleg, en hare beslissing is vatbaar voor beroep.

* * *

Zijn expert of vrederechter niet klaar gekomen om definitief recht te zeggen op

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP BRUSSEL

9de KAMER — 30 DECEMBER 1931

Voorzitter: M. Boucquey
Raadsheeren: M.M. Delandtsheer en De Ridder
Advokaat-Generaal: M. Colard
Pl.: Mr Van Dieren t/ Mr Van Der Veeren

BURGERLIJKE PARTIJ — BEROEP VAN HET O. M. — VONNIS A QUO KRACHT VAN GEWIJSE — RECHT DER BURGERLIJKE PARTIJ IN ZAKE TE BLIJVEN.

Het instellen van een burgerlijke actie door rechtstreeksche dagvaarding voor een strafrechtbank brengt ook de openbare actie in beweging.

Niettegenstaande het samengaan dezer twee actiën blijft elk van hen volledig onafhankelijk. Wanneer de burgerlijke partij tegen het vonnis van den eersten rechter geen beroep heeft aan-

vier maanden tijd in een ingewikkeld proces over wegenis, muurgemeenschap, arbeidsongeval, zal het gedane werk niet onmeedoogend nutteloos zijn geworden. Voortaan zal de peremptie of verval slechts na één jaar kunnen bereikt worden, en nog moet zij dan aangevraagd worden en men kan ze onderbreken.

* * *

Tien jaren heeft het geduurd om deze enkele verbeteringen tot wet te maken. Het ontwerp dagteekent van 1922. Het alles schijnt nochtans zoo logisch, zoo diep-eenvoudig.

Is het niet het sprekendste bewijs dat geheel de rechterlijke organisatie — zoo diep verouderd is dat men wellicht gevreesd heeft er de hand aan te steken, om ze niet heel en al in gruis te zien vallen. Maar de weg naar de volheid van rechtsmacht der burgerlijke rechtbanken is nu gebaad, en de aangebrachte verbeteringen zullen weldra de noodzakelijkheid bewijzen van volledige vernieuwing.

Niet langer mag de rechtspleging de toevlucht wezen van slechte betalers of kwade trouw. Nieuwe toestanden roepen nieuwe wetten. De traditie moet plaats maken voor rechtsvormen beter aangepast aan de moderne toestanden. En weldra komt een tijd waar al het vernuft en de geleerdheid van advocaten en rechtters niet meer zal ingenomen worden door spitsvondigheden van proceduur, bekommernissen van bevoegdheid of uitrekenen van registratierechten, en meer aandacht zal kunnen verleend worden aan het onderzoeken van het recht der partijen en de gegrondheid der vorgebrachte eischen.
Herman DE JONGH.

NOTA. — Bij het instudeeren van het verslag van den heer Sinzot neme men enkele zinstorende vertalings en drukfeilen in acht. Alzoo drukt het R. W. onderaan kolom 394: « Zij beperkt de middelen tot verzoening », waar moet staan « tot voorziening ». In kolom 400 heeft de vertaler bij artikel 38er zeker een zin overgeslagen. Eindelijk in kolom 405 heeft de vertaler « tribunaux de même juridiction » hervormd in « rechtscolleges van zelfden aanleg » wat natuurlijk niet hetzelfde is.

geteekend heeft dit vonnis ten haren opzichte kracht van gewijsde.

Des niet ondanks is de burgerlijke partij gerechtigd in zake te blijven, deel te nemen aan de debatten en getuigen te doen hooren ten einde te beletten dat zij als gevolg op een arrest van vrijspraak tot de kosten zou worden verwezen.

O. M. en B... t/ S...

Gezien de schriftelijke besluiten;

Aangezien het instellen van eene burgerlijke actie, door rechtstreeksche dagging, voor eene beteugelende rechtbank ook de openbare actie in beweging brengt; Aangezien diensvolgens, ingevolge exploit van deurwaarder Parmentier gedagteekend van 26 Januari 1931 geregistreerd, vóór den eersten rechter eene dubbele actie aanhangig werd gemaakt, de eene van openbaar belang en strekkende tot toepassing der strafwet de andere van

persoonlijk belang en strekkende, in gevolge artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, tot herstelling van het nadeel veroorzaakt door een feit dat als strafbaar staat voorzien;

Aangezien het noodzakelijk samengaan dezer twee actiën voor den rechter van beteugeling, wel is waar, voor gevolg heeft dat het uitoefenen van het strafvervolg, ofschoon op dubbel eisch gesteund, toch door het Openbaar Ministerie wordt uitgeoefend, doch dat daaruit geenszins te besluiten is dat elk der actiën niet onafhankelijk zou zijn van de andere, dat ze integendeel eigen leven bezitten en gansch gescheiden zijn, vermits, eens dat over beide eischen wordt uitgesproken, het tusschengekomen vonnis slechts zal kunnen in beroep herzien worden indien de partij die zich in hare belangen gekrenkt acht, en naar hervorming streeft, zelf beroep heeft ingeteekend (arresten van het Verbrekingshof: 2-5-1903, Pas. 281, Revue de droit pénal, 1930, blz. 895);

Aangezien in het tegenwoordig geding van wege het Openbaar Ministerie alleen beroep bestaat tegen betichte S... L. zoodat de rechter van beroep over eene vraag die de burgerlijke partij alleen aanbelangt niet meer te kennen heeft, en dat de eenige betwisting die voor hem hangend blijft betrek heeft op de vraag naar toepassing eener straf tot dewelke het Openbaar Ministerie steeds besluiten kan, al heeft de burgerlijke partij niet meer te besluiten nopens het voorwerp van haar eerste eischen;

Aangezien door het Hof bij tusschenarrest van 14 Juli 1931 het vonnis a quo werd te niet gedaan; dat in dit arrest ook besloten is geworden dat de feiten, om dewelke vervolg, niet verjaard zijn, en dat luidens artikel 215 van het wetboek van strafvordering, het plaats greep voor het Hof de zaak tot zich te trekken; dat dus het Hof eene nieuwe beslissing ten gronde heeft te nemen aangaande het deel van het geding alleen dat voor haar werd gebracht (de vraag van het Openbaar Ministerie); dat immers het beroep van het Openbaar Ministerie de onthouding zich te beroepen, van wege de burgerlijke partij niet beletten kan haar noodzakelijk uitwissel te hebben, 't is te zeggen voor gevolg te hebben dat tegenover haar het vonnis a quo een eindvonnis is geworden op hetwelk niet meer is weder te keeren; dat inderdaad geen tekst der wet toelaat te zeggen dat hier, bij uitzondering aan den algemeenen regel, het handelen van een derde eene proceduur die ten einde is zou kunnen doen hernemen;

Aangezien men vruchteloos op zou werpen dat nochtans het Openbaar Ministerie, volgens de rechtspraak, nog mag tusschenkomen, in geval een beroepshof, op het beroep der burgerlijke partij alleen, en betrekkelijk een incident dat deze laatste uitsluitelijk aanbelangt, een tusschenvonnis te niet doet en daarna de zaak tot zich trekt om ten gronde te beslissen (Beroepshof van Brussel, 2-11-1900. Pas. 2.161); dat immers in zulk geval de tusschenkomst van het Openbaar Ministerie noodzakelijk is omdat zonder deze, de vraag der burgerlijke partij niet zou kunnen opgelost worden, vermits, bij het uitblijven van straf, deze vraag voor een strafrecht niet kan ten goede komen;

Aangezien uit al die beschouwingen volgt dat de burgerlijke partij B... niet ontvankelijk kan worden verklaard, wat betreft hare vraag tot vergoeding, en dat betichte met reden beweert dat betrekkelijk deze vraag het vonnis a quo kracht van gewijsde heeft;

Aangezien niet te min de burgerlijke partij luidens artikel 66 van het wetboek van strafvordering en artikel 5 der wet van 1 Juni 1849, moet worden verwezen tot de proceduurskosten welke zullen worden gemaakt tot aan de eindbeslissing, in geval het vervolg op vrijpraak van den betichte uitloopt;

Dat zulks — in eene rechtspleging tijdens dewelke zij geldig door het Openbaar Ministerie in tusschenkomst is geroepen geworden, — moet tot het besluit leiden dat zij hoeft in zake te worden gehouden, al geldt het ook een geding slechts hangend voor het Hof ten gevolge van het beroep van het Openbaar Ministerie, dat zij zelfs recht zou hebben in zulken staat van proceduur vrijwillig tusschen te komen ten einde zich te verzetten tegen eene vrijpraak, ten gevolge derwelke zij de kosten van het vervolg zou te dragen hebben; dat bij gevolg de burgerlijke partij B... in recht zal zijn, naarmate het doel van hare tusschenkomst te besluiten, deel te nemen aan de debatten en getuigen te doen onderhooren, ofschoon zij onder op-

zicht harer vraag tot vergoeding niet meer in het geding is gewikkeld;

Om deze beweegredenen:

Het Hof,
Alle andere besluiten verwerpende, zegt dat de burgerlijke partij B... niet ontvankelijk is in haren eisch van schadevergoeding en interesten, het vonnis a quo ten dien opzichte kracht van gewijsde hebbende, dat niettegenstaande die ter zijdestelling, de burgerlijke partij geldig in tusschenkomst geroepen is door het Openbaar Ministerie, voor de gebeurlijke veroordeeling tot de kosten van het vervolg en aldus met recht haar mag verzetten tegen de vrijpraak van den betichte en ten dien einde, naarmate het doel van hare tusschenkomst, besluiten nemen, aan de debatten deel nemen en getuigen doen onderhooren;

Verwijst de burgerlijke partij tot de kosten van het tusschengeschied, zijnde 56 frank, en stelt de zaak onbepaald uit om ze ten gronde te behandelen.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

3 MAART 1932

Voorzitter: M. Verstraete
pl.: Mr Jules Franck

PRAEJUDICIEELE KWESTIE — ARTIKEL 16 DER WET VAN 17 APRIL 1878.

Bij toepassing van art 16 der wet van 17 April 1878 moet het strafrecht zich voegen naar de regelen door het burgerlijk recht voorgeschreven voor de vaststelling van het delikt.

O. M. t/ N.

Beticht van te Antwerpen, zelfde kanton of elders in het arrondissement Antwerpen in 1930:

Ten nadeele van G..., eene som van 3.500 frank die hem op voorwaarde van ze terug te geven of tot een bepaald gebruik of tot eene bepaalde besteding behandeld was geworden, bedriegelijk te hebben hetzij achtergehouden, hetzij verspilld;

Aangezien betichte ontkent aan klaagster een som van 3.500 frank schuldig te zijn ingevolge eene overeenkomst tusschen hen gesloten strekkende tot het zoogezegd aankopen van titels of waarden;

Aangezien volgens art. 16 der wet van 17-4-1878 (voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering) het strafrecht zich moet voegen naar de regelen door het burgerlijk recht voorgeschreven;

Aangezien het vaststaat dat indien een schending van overeenkomst tot een strafwettelijke vordering aanleiding geeft, het getuigbewijs slechts toegelaten is, bij gebrek aan een begin van schriftelijk bewijs, in zooverre de waarde der betwiste zaken 150 frank niet te boven gaat. (Beroepshof 2, VI, 30: Rev. Dr. Pen. 1930, p. 925) verbr. 30-3-1833. Pas. 83-1-323;

Aangezien in huidig geval de waarde van hetgeen door den betichte achtergehouden zoude geweest zijn de som 150 frank overschrijdt; dat bijgevolg het met recht is dat betichte zich verzet tegen het onderhoor der getuigen nopens het zoogezegd overhandigen van 3.500 frank;

Aangezien klaagster noch een schriftelijk bewijs noch een begin van schriftelijk bewijs voorbrengt.

Om deze redenen:

Rechtdoende bij tegenspraak;

Zegt voor recht dat de getuigen niet mogen ter zitting onderhoord worden nopens de verduistering ten laste van betichte gelegd, daar de waarde de 150 frank te boven gaat, en bij gebrek aan rechterlijk bewijs, spreekt den betichte vrij.

VLAAMSCHE JURISTEN,

Gebruikt en verspreidt de Vlaamsche wetenschappelijke rechtsliteratuur.

Prof. M. A. KLUYSKENS: Beginselen van Burgerlijk Recht.

I. De Verbintenissen (2e druk).

II. De Erfenissen.

III. De Schenkingen en Testamenten.

Prof. M. N. GUNZBURG: Het Huwelijkscontract.

Prof. M. L. FREDERICQ: Beginselen van het Belgische Handelsrecht. I en II.

Prof. M. P. BELLEFROID: Dictionnaire Français-Néerlandais des termes de droit (3e druk).

ONDERZOEKSRAAD VOOR DE SCHEEPVAART (Zetel Antwerpen)

Zitting gehouden te Oostende ingevolge bevelschrift van den Voorzitter.

16 OKTOBER 1931

Voorzitter: M. Poll
Rijkscommissie: M. Descamps

ONGEVAL AAN BOORD — INHALEN VAN SLEEPNET — VRIJSTELLING VAN VERANTWOORDELIJKHEID VAN SCHIPPER.

De schipper kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor het ongeval dat voorgevallen is aan boord tijdens het inhalen van het sleepnet, wanneer dit ongeval gebeurd is tengevolge van spontane bewegingen uitgevoerd door den matroos in het belang van het werk, doch op eigen initiatief.

Wensch van den Onderzoeksraad voor de Scheepvaart tot het nemen van veiligheidsmaatregelen aan boord van de sloepen met mechanisch systeem voor het inhalen van sleepnetten.

Van den Berghe t/Rijkscommissie

Gezien de verwittiging gegeven aan betroukkene door Rijkscommissaris in dato 7 October 1931, alsook de beslissing van den Raad in dato van 9 October 1931, beiden overeenkomstig art. 29 der wet van 30 Juli 1926.

Gehoord de getuigen in hunne verklaringen;

Gehoord de toegevoegd Rijkscommissaris Descamps in zijne beslitselen en den betroukkene in zijne middelen van verdediging.

De 0.334 is een motorschip dat de vischvangst bij middel van een sleepnet uitoefent in hooze zee. Het heeft Oostende als aanhechtingshaven en staat onder bevel van schipper Vandenbergh, Theodoor.

Deze boot had op 29 September 1931 zijn aanhechtingshaven verlaten rond 15 uren ter bestemming van de vischplaatsen.

Na verscheidene achtereenvolgende vischvangstten uitgeoefend te hebben, bevond het motorschip zich in het N.N.W. van het Hollandsche lichtschip «Noord-Hinder». Er woei een sterke bries en 't was een weinig stormachtig. Op 3 October rond 10 uren begon men het sleepnet in te halen. Gansch de bemanning hielp aan dit werk. De schipper bevond zich in het wielhuis; de matroos Van Houcke aan den levier die de winch in beweging zet; de matroos Pauwaert Louis hield zich onledig met den kabel die van voren kwam naar den rol, welke dicht tegen en vóór den mast geplaatst is; de matroos Bauwens bewaakte den achterkabel, geleid door een blok en eindigende aan denzelfden rol. Dezen rol heeft voor doel den kabel naar de winch te richten, op dewelke hij zich oprolt.

Bij het inhalen van het sleepnet wilde Pauwaert Louis een lijn aan den mast opschieten opdat deze niet in den rol zou kunnen geraken en het werk bemoeilijken; dit deed hij uit eigen beweging. Pauwaert was gekleed met oliepak en laarzen. De onderboord van oliegoed raakte den kabel en werd door dezen in den rol getrokken. Door dit feit werd Pauwaert op het dek omgeworpen met het ongelukkig gevolg dat zijn voet gevat werd tusschen den kabel en den rol. De matroos Van Houcke, die het geschreeuw van Pauwaert hoorde, stopte onmiddellijk de winch, wat echter niet belette dat de veroorzaakte wonde zeer ernstig was. Inderdaad toen Pauwaert losgemaakt was van den kabel stelde men vast dat zijn voet juist boven den enkel afgesneden was. Onmiddellijk werd den gekwetste in het logies gedragen waar men hem de eerste zorgen toediende.

Vervolgens werd het sleepnet ingehaald en koers gezet naar Oostende waar het schip te 17 u. 30 aankwam. Het legde aan bij de kaai van de Zeestatie waar dokter Bouchaert, die dadelijk bijgeroepen en ter plaatse kwam, den gekwetste naar het stedelijk gasthuis deed overbrengen waar hij te 18 u. 15 aankwam.

Schipper Vandenbergh en zijn matrozen verklaren eenstemmig dat Pauwaert Louis een ernstig, bekwaam en verkleefd zeeman is.

Na zich aan boord van 0.334 op de plaats van het ongeval begeven te hebben en nadat den gekwetste in het gasthuis onderhoord was geweest.

Verklaart de Raad schipper Vandenbergh Theodoor gansch buiten zaak daar de Raad tegen hem geene beroepsfout of onvoorzichtigheid vaststellen kan.

De Raad houdt er nochtans aan den volgende wensch te opperen: namelijk dat

de technische dienst voor de zekerheid der zeevaart een middel zou trachten te vinden dat zou verplichtend worden aan boord der sloepen welke hetzelfde systeem van rollen bezitten als dit waarmede voormeld ongeval gebeurd is, ten einde dergelijke ongevallen te voorkomen en namelijk te onderzoeken of het niet raadzaam ware de bovenste en onderste plaat van den rol te verbreden.

De kosten ten laste van den Staat.

VREDEGERECHT VAN ANTWERPEN (4de kanton)

10 FEBRUARI 1932

Vrederechter: M. De Keyser
Pl.: Mr Verheyden t/ Mr Vaes

GEMEENTELIJKE BELASTINGEN — DWANGBEVEL — VERPLICHTING DER DEURWAARDERS. — ART. 71 DER SAMENGEORDEDE WETTEN OP DE INKOMSTENBELASTINGEN. PERSOONLIJKE VERANTWOORDELIJKHEID VAN DEN DEURWAARDEUR.

Een deurwaarder welke is overgegaan tot de openbare verkoop van aangeslagen meubelen is verplicht zich te houden aan de bepalingen van art. 71 der samengeorde wetten op de inkomstenbelasting en namelijk is hij gehouden de ontvanger der gemeentelijke belastingen kennis te geven van den verkoop 8 dagen op voorhand. Heeft de deurwaarder deze verplichting verzuimd dan is hij persoonlijk tegenover het Stadsbestuur gehouden.

In die voorwaarden is het Stadsbestuur gerechtigd rechtstreeks tegen den deurwaarder een dwangmaning te betekenen. Deze dwangmaning is volkomen geldig.

Van Elsacker t/ Stad Antwerpen en Cstn.

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder Ch. Mertens te Antwerpen in dato 20 Januari 1932, geboekt;

Gezien de stukken van het geding;

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien de vraag strekt «om tegen» over de twee eerste verweerders te hoo» ren verklaren voor recht dat zekere » dwangmaning aan aanlegger betekend » ten verzoeken der stad Antwerpen, nietig » is en bijgevolg moet beschouwd worden » als niet tusschen gekomen, dat ze te » vens ongegrond is en dat aanlegger ge » machtigd is de gelden waarvan hij be » zitter is, uit hoofde van de uitvoering » van zijn ambt, te storten in handen van » den curator, vierde verweerder ».

1° Feiten en omstandigheden.

Op 4 November 1931 berichtte aanlegger aan den ontvanger van de gemeentebelastingen dat hij den zelfden dag den roerenden inboedel van een zekeren Serneels V. gerechterlijk verkocht had, en vroeg hem tevens te laten kennen of gezegde Serneels uit hoofde van belastingen nog iets verschuldigd was;

Onder datum van 9 November daaropvolgend liet tweede verweerder aan aanlegger weten dat gezegde Serneels nog te betalen had, wegens taks op het kadastraal inkomen over het jaar 1931, eene som van fr. 220,50;

Bij vonnis van 5 December 1931 werd meergenoemde V. Serneels in staat van faillissement verklaard met terugwerken de kracht tot op 5 Juni 1931 en aanstelling van laatste verweerder in hoedanigheid van curator;

Den 18^e Januari 1932 deed de stad Antwerpen, bij name van haren ontvanger, tweeden verweerder, aan aanlegger een dwangmaning betekenen om binnen de twee dagen betaling te bekomen der fr. 220,50 welke haar door V. Serneels schuldig gebleven waren;

Tegen die dwangmaning teekent aanlegger verzet aan ten einde zooals hierboven gemeld is.

2° Ontvankelijkheid van den eisch.

Aangezien de vraag ingediend tegen tweeden verweerder Van Langenacker, niet ontvankelijk is, omdat deze bij de ingestelde vordering niet voorkomt als eene partij die voor zich zelf handelt;

Dat deze persoon geen recht heeft om voor zich zelf iets op te eischen en dit ook wezenlijk niet gedaan heeft;

Dat hij in deze voorgetreden is niet als wettelijk vertegenwoordiger der stad Antwerpen, maar alleen als bediende, in naam en voor rekening van deze;

Aangezien bijgevolg de eisch tegen dien verweerder niet ontvankelijk is.

3° Over de gegrondheid.

Aangezien aanlegger beweert dat het dwangbevel tegen hem verleend nietig is omdat hij aan de stad Antwerpen niet verschuldigd is datgene wat deze van hem vraagt; dat hij zelf niet gemachtigd is

aan de stad Antwerpen te betalen de som van fr. 220,50 of een gedeelte daarvan, waarvan hij in bezit is gekomen ten gevolge van het verkoopen der roerende goederen van den eigenlijken schuldenaar Serneels, en dit omdat deze laatste in staat van faillissement verklaard is en dat bijgevolg, naar luid van artikel 452 der wet van 18 April 1851, hij nog alleen geldig afrekenen kan met en betalen aan den aangestelden curator;

A) Aangezien het wel niet zonder belang is, op te merken dat de curator der failliet V. Serneels, in deze geen verzet aantekent en niets voor zich opeischt, handelende in die hoedanigheid;

Aangezien er geene betwisting bestaat over het feit dat de gefailleerde Serneels nog verschuldigd is aan de stad Antwerpen eene som van fr. 220,50 wegens wegenslasten over het dienstjaar 1931;

Dat naar luid van artikel 71 der samengevoegde wetten over de inkomstbelastingen, de stad Antwerpen voor het betalen van zulke schuldvordering een voorkeurrecht bezit op alle roerende goederen van den belastingsplichtige, en dat dit voorrecht voorrang heeft op alle andere voor de belastingen van het loopende en ook van het vorige jaar;

Dat, met het doel om dit voorrecht praktisch te kunnen bewerkstelligen, de wetgever bevolen heeft in artikel 73 van zelfde samengevoegde wetten, dat de openbare ambtenaren, die inboedels openbaar verkoopen, de ontvangers der belastingen, gevestigd in de gemeente waar de verkoop zal plaats hebben, daarvan zullen in kennis stellen ten minste acht dagen daarvoor;

Dat het niet nakomen dier opgelegde plicht, zij die ze verzuimen persoonlijk verantwoordelijk stelt tot het bedrag van den ontvangen koopprijs;

Dat eindelijk diezelfde verantwoordelijkheid weegt op diegenen van die verkoophoudende ambtenaren welke de gelden niet zouden storten na de verkoop;

Aangezien het met zekerheid blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat aanlegger de eerste hiervoor opgegeven verplichting niet vervuld heeft vermits hij den ontvanger der gemeentelijke belastingen slechts verwittigd heeft nadat de verkoop alreeds eene afgedane zaak was, namelijk op 4 November;

Dat hij al evenmin voldaan heeft aan de tweede verplichting, vermits hij op 5 December, dag der in faillietstelling van V. Serneels nog niet betaald had hetgeen aan de stad Antwerpen verschuldigd was, alhoewel hij op 19 November alreeds de afrekening van de gerechtelijke verkoop kon opmaken en aan den gemeenteontvanger overhandigen;

Dat wegens dit dubbel verzuim en op grond van de hierboven aangehaalde wetteksten aanlegger persoonlijk verantwoordelijk moet gehouden worden en de rechtstreekse schuldenaar is geworden van de stad Antwerpen van het door deze opgeëischte bedrag van fr. 220,50;

Aangezien wel is waar aanlegger meent zijne tweede nalatigheid te kunnen verschoonen om reden dat verscheidene andere schuldeischers in zijne handen verzet hadden betekend tegen het uitdeelen van de opbrengst van den verkoop;

Dat echter van zulk menigvuldig verzet niets blijkt en dat het eenige dat bestond buiten ditgene van de stad Antwerpen, datgene is van den ontvanger der Staatsbelastingen voor een gezamenlijk bedrag van fr. 3.620,—;

Dat de opbrengst van de verkoop bedroeg fr. 5.779,— en dat er bijgevolg rijkelijk penningen bestonden om deze beide schuldenaars voor belastingen die samen op den zelfden rang staan, te betalen, vermits deze schuldvorderingen den voorrang hadden op alle andere;

Aangezien uit het voorgezegde blijkt, dat hetgene wat de stad Antwerpen bij dwangbevel tegen aanlegger opgeëischt heeft, eene persoonlijke schuld is van dezen laatste en dat bijgevolg de curator in de failliet Serneels daarvan niets kan te vergen hebben;

B) Aangezien uit dezelfde voorgaande beschouwingen volgt dat de stad Antwerpen recht heeft niet alleen op een deel harer schuldvordering, maar op het geheel bedrag van fr. 220,50 vermits aanlegger verantwoordelijk is tot het beloop der opbrengst van de verkoop die fr. 5.779,— bedroeg.

Om deze redenen:

Wij, Victor De Keyser, Vrederechter van het vierde kanton der stad Antwerpen, verklaren de vraag niet ontvankelijk tegen tweeden verweerder Van Langenacker, en

niet gegrond tegenover de stad Antwerpen, wijzen bijgevolg den eisch van aanlegger af en veroordeelen hem tot het betalen der gerechtsonkosten deze berekend op de som van honderd vijf en vijftig franken vijf en twintig centiemen, niet inbegrepen het tegenwoordig vonnis. Zeggen voor recht dat dit vonnis zal gemeen zijn met derden en vierden verweerders.

Nederlandsche Rechtspraak

Arrondissementsrechtbank Dordrecht

9 MAART 1932

Voorzitter: M. Heuvelink
Rechters: M.M. Van Aken en Paulus

AANVARING — VERKNOCHTHEID — VERDRAG TUSSEN NEDERLAND EN BELGIE VAN 1925 — VERZENDING.

Er kan verknochtheid bestaan tusschen twee gedingen hangende voor verschillende Rechtbanken zonder dat noodzakelijk in elk van beide gedingen dezelfde partijen optreden.

Volgens art. 6 van het Verdrag tusschen Nederland en België van 1925 bestaat er verknochtheid waar ter zake van dezelfde aanvaring schadevergoeding wordt gevorderd door de daarbij betrokken schepen, zij het dan ook dat daarnevens in de eene zaak nog andere schuldplichtigen worden gezocht.

De vraag welke zaak het eerst is aangebracht doet niets ter zake voor wat betreft de verwijzing.

De Dekker t/ Van Nieuwkerke
Schepen Emmanuel en Maurice

Ten aanzien van het recht:

Overwegende, dat bij pleidooi tusschen partijen is komen vast te staan, dat in de zaak, welke gedaagde als eischende partij voor de Handelsrechtbank te Antwerpen heeft aangebracht, in rechten zijn verschenen: ten eerste De Dekker, door gedaagde gedagvaard als eigenaar van het sleepschip Emmanuel, ten tweede Van Acker, gedagvaard als eigenaar van de sleepboot Jan Borluut en ten derde Sponselee, gedagvaard als eigenaar van de sleepboot Francisca;

Dat voorts blijkt de dagvaarding de eischende partij van de gedaagden vergoeding vordert van de schade, door haar op 12 Mei 1930 geleden tengevolge van een aanvaring, welke te Papendrecht heeft plaats gehad tusschen haar sleepschip Maurice, gesleept door de boot Francisca, en voormeld sleepschip Emmanuel, gesleept door de boot Jan Borluut, welke aanvaring de eischers wijt aan de fouten en verkeerde manoeuvres van de Emmanuel en de beide sleepboten;

Dat in de onderhavige zaak de eischers als eigenares-reedster van de Emmanuel van de gedaagde, als eigenares-reedster van de Maurice, eveneens schadevergoeding vraagt ter zake van de aanvaring, welke op 12 Mei 1930 te Papendrecht heeft plaats gevonden tusschen de Emmanuel en de Maurice en wel op grond van de fouten, begaan aan boord van de Maurice en van de sleepboot Francisca;

Overwegende, dat gedaagde nu op grond van verknochtheid van beide zaken met een beroep op artikel 6 van het op 28 Maart 1925 te Brussel gesloten Verdrag tusschen Nederland en België de verwijzing heeft gevraagd van het hier aanhangige geding naar den Belgischen rechter, doch eischers dit verzoek heeft bestreden in de eerste plaats, omdat ten deze van verknochtheid geen sprake zou kunnen zijn, nu de geschillen niet tusschen dezelfde partijen loopen;

Dat deze tegenwerping echter niet opgaat, aangezien het Verdrag, evenmin als het Nederlandsche wetboek van burgerlijke rechtsvordering in artikel 158, voor het aannemen van het bestaan van verknochtheid tusschen twee gedingen als eisch stelt, dat in elk van beide dezelfde partijen optreden;

Dat ook gedaagde's meening, dat de beide geschillen niet in den zin van het tweede lid van voormeld artikel 6 als verknocht kunnen worden beschouwd, door de Rechtbank niet wordt gedeeld, omdat zij oordeelt dat, waar ter zake van dezelfde aanvaring schadevergoeding wordt gevorderd door de daarbij betrokken schepen, waarbij men elkander over en weer de schuld aan die aanvaring in de schoenen schuift, zij het dan ook dat daarnevens in de eene zaak nog andere schuldplichtigen worden gezocht, die verknochtheid moet worden aangenomen op grond dat de geschillen voortspruiten uit dezelfde oorzaak;

Overwegende, dat ook de verdere bezwaren van eischers tegen inwilliging van het gedaan verzoek moeten worden

verworpen; dat de vraag, welke zaak het eerste is aangebracht, niets ter zake doet, omdat het Verdrag verwijzing mogelijk maakt, wanneer het tweede geschil reeds aan het oordeel van het gerecht, waarheen verwijzing wordt gevraagd onderworpen is, hetgeen in casu het geval is;

Dat het groote belang, dat de Nederlandsche wetgever gehecht heeft aan het berecht worden van een aanvaringszaak door den rechter ter plaatse, waar de aanvaring is geschied, moet wijken voor het blijkens het Verdrag bestaande belang voor partijen bij het voorkomen van tegenstrijdige beslissingen en bij het vereenvoudigen en bekorten van procesmaatregelen;

Dat verder niet is in te zien, waarom uit de omstandigheid, dat in artikel 543 K. aan den eischer in een aanvaringszaak de keus wordt gegeven uit een viertal fora, zou moeten volgen dat, indien deze zijn keus heeft bepaald, zulks een beletsel zou vormen voor een verwijzing van zijn zaak naar een anderen rechter, als de vereischten daarvoor overigens aanwezig zijn;

Dat ten slotte uit de woorden van meergemeld artikel 6, dat de gerechten van een der contracteerende Staten de geschillen verwijzen, wanneer een der partijen het vraagt, maar het oordeel der Rechtbank voortvloeit, dat de rechter ook verplicht is aan het gedaan verzoek te voldoen, indien de voorwaarden tot verwijzing zijn vervuld;

Dat mitsdien gedaagde's verzoek behoort te worden ingewilligd;

Gezien de betreffende Wetsartikelen; Rechtdoende in naam der Koningin op het incident;

Verwijst de zaak naar de Handelsrechtbank te Antwerpen;

Veroordeelt eischers, incidentieel gedaagde, in de proceskosten, aan zijde van de wederpartij tot op deze uitspraak begroot op 150,— f.

Wetgeving

WETSVOORSTEL

waarbij zekere uitzonderlijke bepalingen in zake van huishuur worden gevestigd

TOELICHTING

Mevrouw, Mijne Heeren,

De rampspoedige economische toestand waarin het land verkeert, rechtvaardigt het wetsvoorstel dat wij de eer hebben U voor te leggen.

De wet van 28 December 1931, waarbij de toepassing van zekere uitzonderingsbepalingen in zake huishuur wordt verlengd, is klaarblijkelijk ontoereikend. Zij geldt slechts voor de meest bescheiden woonegelegenheden, deze waarvan de huur op 1 Augustus 1914 minder dan 50 frank per maand bedroeg in de Brusselsche agglomeratie en in de steden met meer dan 100.000 inwoners; fr. 37,50 in de steden met 50.000 tot 100.000 inwoners; fr. 18,75 in de gemeenten met 15.000 tot 25.000 inwoners; fr. 12,50 in de gemeenten met 5.000 tot 15.000 inwoners, en ten slotte fr. 6,25 in de gemeenten met minder dan 5.000 inwoners.

Deze cijfers zijn nog merkkelijk lager wanneer de huurder enkel een appartement of een deel van een huis betreft.

Anderzijds, is de wet alleen van toepassing op de steden en gemeenten, opgesomd in het Koninklijk besluit van 28 Januari 1932. Deze gemeenten zijn niet zeer talrijk. In de provincie Namen is, volgens het Koninklijk besluit, de wet alleen toepasselijk op de gemeenten Andenne en Dinant. Zonder beschuldigd te worden van overdrijving, kan men zeggen dat het merendeel der gemeenten van het land, wat betreft de betrekkingen tusschen eigenaars en huurders, onder het gemeene recht staan.

Welnu, de ondervinding leert dat zeer vele huurders, die een huurovereenkomst hebben gesloten op een tijdstip dat de economische crisis nog niet heerscht in het land, niet meer het hoofd kunnen bieden, zelfs wanneer ze zich van het noodige berooven, aan de verbintenissen die hen in vele gevallen verplichten een huurprijs te betalen die tien tot vijftien maal hoger is dan de normale huurprijs van 1 Augustus 1914.

De rechters, zelfs waar zij met de beste inzichten zijn bezield, voelen zich ontwapend. De wet schenkt hun geen andere macht dan aan den ongelukkigen en te goeder trouw zijnden huurder, kleine uitsteltermijnen te verleen voor het naleven van zijn verplichtingen. Dat kan, bij een normalen economischen toestand, een tijdelijk genepen huurder helpen, maar in een periode van crisis brengt het geen oplossing.

De schulden stapelen zich vlug op en de rechter is gedwongen, na een korten tijd, den huurder die zijn schuld niet heeft kunnen betalen bij het verstrijken van de hem toegestane termijnen, op straat te zetten.

Onder deze huurders zijn de geheel of gedeeltelijke werklozen, verzekerden of niet verzekerden, legio; het zijn de talrijke slachtoffers van de crisis, die geen andere bestaansmiddelen hebben dan hun werklozensteun, de hulp van den Openbaren Onderstand, of bespottelijke kleine inkomsten.

Wij vragen dat de wet voor deze huurders zou tusschenkomen.

De essentiële punten van het wetsvoorstel zijn de volgende:

1° Verlenging met twee jaar voor zekere huurders;

2° Herziening van de door deze huurders betaalde huishuur en vermindering van die huur tot zevenmaal de huur van 1 Augustus 1914;

3° Vrijstelling van de helft van de huur aan den huurder die, sedert ten minste drie maanden geheel werkloos op het oogeblik van de instelling van de rechtsvordering;

4° De rechter is, eindelijk, vrij lange termijnen te verleen aan den ongelukkigen huurder voor de betaling van de achterstallige huurgelden.

* * *

Het wetsvoorstel is niet van toepassing op al de huurders, maar alleen op de huurders van « kleine en middelmatige » woonvertrekken, mits zij het bewijs leveren dat hunne inkomsten niet het door het voorstel bepaalde minimum overschrijden.

Het zou inderdaad niet redelijk wezen het voordeel der wet, welke hare verantwoording vindt in de ellende van den tijd, te verleen aan huurders die, zonder nadeel, een minder aanzienlijke woning zouden kunnen betrekken, welke beter met hunne sociale toestand overeenkomt, evenals aan de, bij uitzondering, gelukkige huurders welke, ondanks de crisis, in een gunstigen toestand verkeeren.

De verlaging van den huurprijs op zevenmaal den prijs op 1 Augustus 1914, zal ongetwijfeld in vele gevallen den huurder van een hoogere huur berooven.

Welke belangstelling sommige eigenaars, inzonderheid de kleine eigenaars, verdienen, is het, onzes dunks, hun geen offer opleggen, wanneer men binnen de vermelde perken den huurprijs vermindert.

Heden ten dage dat zoovele inkomsten, inzonderheid de inkomsten van den arbeid, fel verminderd zijn, mag de eigenaar, die de goudwaarde van zijn vooroorlogsch inkomen verkrijgt, zich gelukkig achten.

* * *

Het wetsvoorstel verleent insgelijks eene vermindering van 50 t. h. op den huurprijs aan de volledige werklozen die sedert minstens drie maanden werkloos zijn, op het oogeblik dat zij vóór het gerecht worden gedaagd.

De toestand van deze ongelukkigen die als eenig bestaansmiddel de werklozenvergoeding hebben, — wanneer zij vooruitziende zijn geweest, — of de geringe hulp van den Openbaren Onderstand, laat hen niet toe, zonder zware offers, een huurprijs zelfs tegen de goudwaarde van vóór den oorlog te betalen.

Anderzijds, zou het echter onrechtvaardig zijn, door de eigenaars die niet zelden kleine eigenaars zijn, eene vermindering te doen dragen, die billijkerwijze door de gemeenschap zou moeten gedragen worden.

Daarom moet de verhuurder, die een huurder heeft, die huurontlasting heeft aangevraagd en verkregen, vergoed worden door den Openbaren Onderstand, tot beloop van de verkregen ontlasting.

Daar de Openbare Onderstand, en in laatsten aanleg de gemeenten, niet in staat zijn den last te dragen van de vrijstellingen, voorziet het wetsvoorstel de oprichting van een « Nationaal Huurfonds » dat voor taak zal hebben aan den Openbaren Onderstand de sommen terug te betalen die deze zal hebben uitgekeerd.

Wij meenen onze toelichting bij deze enkele opmerkingen te kunnen beperken.

Onder juridisch opzicht, hebben wij ruimschoots geput uit de teksten van huishuurwetten van 28 December 1926 en 31 December 1929.

H. DE RASQUINET.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

De wet is van toepassing op al de vaste goederen of gedeelten van vaste goederen, behalve de hiernavolgende:

1° De vaste goederen, wanneer de jaarlijksche huurprijs, op 1 Augustus 1914, zonder rekening te houden met de bijkomende lasten, belastingen of andere aan den huurder door de huurovereenkomst opgelegd, de volgende bedragen overschreed:

1.800 frank te Brussel, Anderlecht, Elsene, Etterbeek, Koekelberg, Schaerbeek, Sint-Gillis, Sint-Jans-Molenbeek, Sint-Joost-ten-Noode en in de gemeenten met meer dan 100.000 inwoners;

1.400 frank in de gemeenten met 50.000 tot 100.000 inwoners;

750 frank in de gemeenten met 25.000 tot 50.000 inwoners;

700 frank in de gemeenten met 15.000 tot 25.000 inwoners;

500 frank in de gemeenten met 5.000 tot 15.000 inwoners;

250 frank in de gemeenten met minder dan 5.000 inwoners.

2° De gedeelten van vaste goederen, wanneer de jaarlijksche huurprijs, op 1 Augustus 1914, zonder rekening te houden met de bijkomende lasten, belastingen of andere aan den huurder door de huurovereenkomst opgelegd, de volgende bedragen overschreed:

1.250 frank te Brussel, Etterbeek, Elsene, Sint-Jans-Molenbeek, Sint-Gillis, Sint-Joost-ten-Noode, Schaerbeek, Anderlecht, Koekelberg en in de gemeenten met meer dan 100.000 inwoners;

900 frank in de gemeenten met 50.000 tot 100.000 inwoners;

550 frank in de gemeenten met 15.000 tot 50.000 inwoners;

350 frank in de gemeenten met 5.000 tot 15.000 inwoners;

180 frank in de gemeenten met min dan 5.000 inwoners.

De bovenstaande bevolkingscijfers zijn die van de jongste tienjaarlijkse telling in den « Moniteur belge » verschenen.

Art. 2. — Elke huurder of onderhuurder, mits hij het bewijs levere dat zijn inkomsten en die van zijn niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot beneden de onderstaande maxima blijven: 25.000 frank per jaar, plus 3.000 frank voor de echtgenoot en 1.000 frank voor elk kind ten laste, in de gemeenten met meer dan 40.000 inwoners;

23.000 frank per jaar, plus 3.000 frank voor de echtgenoot en 1.000 frank voor elk kind ten laste, in de gemeenten met 5.000 tot 40.000 inwoners;

18.000 frank per jaar, plus 2.000 frank voor de echtgenoot en 900 frank voor elk kind ten laste, in de gemeenten met minder dan 5.000 inwoners;

is gerechtigd het door hem bewoond perceel verder te betrekken, — zelfs wanneer gezegd perceel na het in werking treden dezer wet betrokken werd —, onder de voorwaarden van zijn geschreven of niet-geschreven huurovereenkomst en overeenkomstig de navolgende bepalingen, van af den datum van het verstrijken der huurovereenkomst, tot het tijdstip overeenstemmend met den datum der ingenottreding, van het jaar 1934.

De verhuurder, die de verlengde huur op dat tijdstip of op een lateren datum wil doen eindigen, is verplicht opzegging te doen drie maanden te voren.

Het voordeel der verlenging wordt afhankelijk gesteld van de nakoming, door den huurder, van zijn verplichtingen, met inbegrip van de geregelde betaling van den huurprijs. De rechter kan aan den huurder uitstel verlenen om aan zijn verplichtingen te voldoen. Voor de betaling der huishuren, mag dat uitstel niet langer duren dan drie jaar.

De verlenging is niet van toepassing op de bedingen van optie tot aankoop.

Bij het overlijden van den huurder, genieten al degenen die sedert ten minste zes maanden bij hem inwoonden, met uitzondering van de bedienden en dienstboden, het voordeel van de huurverlenging. De termijn van zes maanden geldt niet voor den echtgenoot.

Art. 3. § 1. — Wegens de verlenging van bewoning, kunnen noch de uitvoering van werken ten algemeenen nutte, noch het recht van de openbare besturen om vaste goederen, die hun eigendom zijn, te bestemmen voor een dienst van algemeen belang, verhinderd worden.

Kunnen verder daardoor niet worden verhinderd, werken welke door de bevoegde machten in het belang der gezondheid of der openbare veiligheid, onontbeerlijk mochten bevonden zijn.

In het geval voorzien bij de eerste alinea, moet de bewoner het door hem betrokken perceel ontruimen, binnen een termijn van zes maanden na den dag waarop de beslissing van het bestuur, bij aangetekend schrijven, werd betekend.

In het bij de tweede alinea voorziene geval, wordt de termijn vastgesteld door den rechter, indien partijen niet overeenkomen.

§ 2. — Het voordeel der verlenging kan onttrokken worden aan den huurder of den onderhuurder die, eigenaar zijnde van een huis dat hem tot woning kan strekken, zich zonder wettige reden onthoudt zijn eigendom te betrekken, dat vrijgekomen is of dat zou kunnen vrijkomen of zou kunnen vrijgekomen zijn indien hij de hem bij de wet toegekende rechten deed gelden.

§ 3. — Wordt een arbeidsovereenkomst voor werklieden of bedienden verbroken van de zijde van den werkman of den bediende, dan kan hem de huur worden opgezegd van de woning waarvan hij huurder is of was, zoo deze woning onontbeerlijk is voor de behoeften van het bedrijf.

De werkgever, het bedrijfshoofd of de patroon moet de opzeggingstermijnen in acht nemen overeenkomstig de huurovereenkomst, de wet of de gebruiken.

Die termijnen mogen in geen geval minder dan drie maanden bedragen. Zij kunnen, naar omstandigheden, door den vrederechter worden verlengd.

Art. 4. § 1. — De verhuurder is gerechtigd, hetzij de verlenging te weigeren, hetzij de intrekking daarvan aan te vragen, indien hij doet blijken van bijzonder gewichtige redenen zijnerzijds of van de zijde van den bewoner, waarover de rechter oordeelt.

§ 2. — De verhuurder kan als gewichtige reden doen gelden, dat hij genoodzaakt is het verhuurd perceel zelf te betrekken, ofwel door zijne voor- of nazaten of die van zijn echtgenoot te doen betrekken.

De verhuurder moet, binnen ten hoogste drie maanden, te rekenen van het oogenblik waarop de gewichtige reden van zijne zijde zich voordoet, zijn rechtsvordering instellen en tevens de redenen opgeven waarom hij zich tegen de verlenging verzet of dezer intrekking aanvraagt.

Deze termijn wordt vastgesteld op straffe van vervallenverklaring.

§ 3. — In de gevallen voorzien bij bovenstaande §§ 1 en 2, kan de rechter beslissen dat slechts een gedeelte van het vast goed ter beschikking van den verhuurder zal gesteld worden. In dat geval stelt hij de evenredige vermindering van den huurprijs vast.

§ 4. — De verlenging kan geweigerd of de intrekking daarvan aangevraagd worden door iederen Belg die, eigenaar of vruchtgebruiker van een of meer vaste goederen of gedeelten van vaste goederen, den wil te kennen geeft in een dezer te verblijven of er zijne nakomelingen bij dezer instelling te doen verblijven.

Indien de eigenaar reeds een zijner vaste goederen bewoont, moet hij, om van vast goed te veranderen, van een rechtmatig belang doen blijken.

De verlenging zal den huurders die het vast goed bewonen, slechts geweigerd of onttrokken worden, mits opzegging zes maanden te voren, zoo het een vast goed betreft, en enkel wat betreft de lokalen die de eigenaar of zijn nakomelingen, volgens hun rang, stand en beroep, noodig hebben voor hun huisvesting en voor die der personen welke gewoonlijk bij hen inwonen.

De rechter doet uitspraak zonder het verstrijken van de hierboven bepaalde termijnen af te wachten.

§ 5. — Ieder Belgisch rechtspersoon, ter uitsluiting van de handelsvennootschappen, die, vóór 1 Januari 1932, eigenaar of vruchtgebruiker zijnde van een of meer vaste goederen, verlangt een dier goederen in bezit te nemen, zonder winstbejag, en ten einde het aan te wenden tot het uitoefenen van zijn opdracht, kan de verlenging weigeren of de intrekking daarvan vragen.

De verlenging zal den huurders die het vast goed bewonen, slechts geweigerd of onttrokken worden, mits opzegging ten minste zes maanden te voren.

§ 6. — Wanneer, in de gevallen voorzien bij de §§ 4 en 5, het perceel door een onderhuurder betrokken is, moet deze laatste, samen met den voornamen huurder, bij de zaak worden betrokken en, hetzij door den eigenaar of den vruchtgebruiker, hetzij door den voornamen huurder

zes maanden te voren worden opgezegd, op voorwaarde dat die onderhuurder, op den dag der opzegging, ingeschreven zij in de registers van de bevolking.

§ 7. — De afwijking, voorzien bij de §§ 4 en 5 van dit artikel, kan niet ten gevolge hebben hun woning te ontnemen aan de huurders en onderhuurders die, op het oogenblik van de opzegging, tot een der volgende categorieën behoren tenzij, in het geval voorzien in § 4, hij te wiens behoeve zij wordt aangevoerd, daartoe zelf behoort:

Oorlogsinvaliden wier bestendige invaliditeit ten minste 30 t. h. bereikt; weduwen en moeders van burgers die voor het vaderland gestorven zijn en die hare kostwinners waren; opgaande bloedverwanten die de weduwe of de kinderen van voor het vaderland gestorven burgers bij zich opgenomen hebben; geteisterden wier woning wegens een oorlogseffect vernield of onbewoonbaar gemaakt werd en nog niet heropgebouwd is; gezinshoofden met ten minste drie kinderen te hunnen laste, die bij hen inwonen; huurders die zeventig jaar oud zijn ofwel lijden aan zware, behoorlijk vastgestelde ziekten of lichaamsgebreken; burgerlijke slachtoffers van den oorlog wier bestendige invaliditeit ten minste 30 t. h. bereikt; arbeidsinvaliden wier bestendige invaliditeit ten minste 30 t. h. bereikt.

Deze beschikking wordt echter niet toegepast, indien de toestand waarin beide partijen zich bevinden, daartoe geen aanleiding geeft.

De rechter beslist over elk geval, daarbij rekening houdende met de onderscheidenlijke toestanden van den verhuurder en van den huurder.

§ 8. — De verhuurder kan in elk geval zich tegen de verlenging verzetten of de intrekking daarvan aanvragen, mits hij aan den huurder of vroegeren huurder een woning, voldoende voor dezes behoeften, volgens zijn rang, zijn stand en zijn beroep, verstrekt, onverminderd een evenredige vermindering van den huurprijs en zonder dat daaruit enig verlies of eenige kosten voor den huurder mogen voortvloeien.

Dit geldt eveneens voor ieder Belgisch rechtspersoon, de handelsvennootschappen er bij begrepen.

§ 9. — De vroegere huurder heeft recht op schadeloosstelling, in de gevallen voorzien bij §§ 1 tot 6, indien hij, te wiens behoeve de verlenging werd geweigerd of onttrokken, het verhuurde perceel niet betreft binnen drie maanden na het vertrek van den huurder, of indien het perceel schijnbaar betrokken wordt.

Art. 5. — De bewoner heeft aanspraak op de verlenging van bewoning zelfs tegenover den koper van het vast goed.

De koper kan alleen aan de intrekking der verlenging aanvragen, wanneer de gewichtige redenen, waarop hij zich beroept, naar het bepaalde in artikel 4, §§ 1 en 2, zijn ontstaan ten minste drie maanden na den aankoop.

De nieuwe eigenaar kan de intrekking der verlenging te allen tijde aanvragen, indien de gewichtige redenen het gevolg zijn van handelingen van den huurder.

De Belg die een vast goed verkrijgt, verkocht tengevolge van een beslag, eene gerechtelijke uitwinning of een vonnis van faillietverklaring, valt niet onder de bepalingen van deze wet. De bewoner kan niet gedwongen worden het verkocht vast goed te ontruimen vóór het verstrijken van een termijn van zes maanden, met ingang van den dag waarop de overdracht hem bij aangetekenden brief betekend werd.

Art. 6. — De bewoner aan wien de verlenging van bewoning ten goed komt, kan te allen tijde het perceel ontruimen, mits inachtneming van de voorwaarden bepaald door de huurovereenkomst of door het gebruik.

Art. 7. — De bij alinea 2 van artikel 2 en bij de §§ 4 en 5 van artikel 4 voorgeschreven opzeggingen worden gedaan, hetzij bij deurwaarder, hetzij per aangetekend schrijven.

Hoogerbedoelde termijnen van opzegging gaan in te rekenen van de betekening bij deurwaarder of van de afgifte ter post van het aangetekend schrijven.

Art. 8. § 1. — Krachtens de tegenwoordige wet, zal, gedurende het verloop van de huurovereenkomst en gedurende het tijdperk van verlenging, de huurprijs worden berekend op grondslag van de op 1 Augustus 1914 vastgestelde huur, zonder rekening te houden met de belastingen en andere bijkomende lasten aan den huurder door de overeenkomst opgelegd, vermeerderd met 600 t. h.

§ 2. — De huurder die zich in de bij de artikelen 1 en 2 voorziene voorwaarden mocht bevinden, zal steeds gerechtigd zijn de huurprijzen van de loopende of verlengde overeenkomst te doen herzien.

§ 3. — De herziening zal, voor de loopende huurovereenkomsten evenals voor de verlengde overeenkomsten, slechts uitwerking doen gevoelen voor de toekomst, van af den eersten vervaldag volgende op het akkoord van partijen of, bij gebreke van akkoord, van de dagvaarding vóór de rechtbank.

Voor de loopende huurovereenkomsten, zal de herziening, van af 1 Januari 1934, geen uitwerking meer hebben.

Voor de verlengde huurovereenkomsten, zal zij, bij het verstrijken der verlengingsperiode, zonder uitwerking blijven.

Art. 9. § 1. — Ieder huurder die het bewijs levert dat hij, sedert drie maanden, werkloos is en het nog is op het oogenblik van de dagvaarding vóór de rechtbank, wordt ten beloope van vijftig procent (50 t. h.) vrijgesteld van den overeenkomstig artikel 8 vastgestelden huurprijs, en dit voor gansch den duur der werkloosheid.

§ 2. — De verhuurder zal het gedeelte van de huishuur waarvan de huurder mocht vrijgesteld zijn, terugbekomen van den Openbaren Onderstand van de gemeente waar het onroerend goed is gelegen.

§ 3. — De Openbare Onderstand zal de uitkeering doen op overlegging van een uittreksel van het vonnis, afgeleverd door den griffier van het Vrederecht, of, zoo in hooger beroep werd gegaan, door den griffier van de Rechtbank van eersten aanleg.

§ 4. — Het uittreksel zal vrij zijn van zegel, registratie- en griffierechten. Het wordt kosteloos afgeleverd.

§ 5. — De huurder moet, jegens den Openbaren Onderstand, het bewijs van de aanhoudendheid der werkloosheid leveren.

§ 6. — Bij Koninklijk besluit worden de uitvoerings- en toezichtsmaatregelen getroffen, welke voor de toepassing van dit artikel noodzakelijk zijn.

Art. 10. — Er wordt een « Speciaal huishuurfonds » tot stand gebracht.

Daaruit zullen aan de Commissiën van Openbaren Onderstand de sommen worden terugbetaald, die zij, ter uitvoering van artikel 9 zullen uitgegeven hebben.

De inrichting van dit « Speciaal huishuurfonds » wordt bij Koninklijk besluit geregeld.

Art. 11. — De verhuurder kan den rechter ook verzoeken, ten laste van den huurder te leggen de kosten der bijkomende verplichtingen, betreffende de water-, vuur- en lichtvoorziening waartoe de verhuurder krachtens de huurovereenkomst gehouden is, in zoverre die kosten hooger zijn dan die op 1 Augustus 1914.

Is er geschil vanwege den huurder, dan bepaalt de rechter welk aandeel der uitgave te diens laste valt.

Art. 12. — De voorwaarden van de verhuur op 1 Augustus 1914, kunnen, indien er geschil is, door alle rechtsmiddelen bewezen worden, zelfs door getuigen en vermoedens, welk het bedrag van het geschil ook zij.

Was het perceel op 1 Augustus 1914 niet verhuurd, was het niet gemeubileerd verhuurd of was het verhuurd onder uitzonderlijke voorwaarden, dan wordt het bedrag van den huurprijs, waartegen het op dien datum normaal had kunnen verhuurd of gemeubileerd worden, door den rechter bepaald.

Art. 13. — Afzonderlijk wordt beschoofd, voor de toepassing van de bepalingen dezer wet, elk gedeelte van onroerend goed in huur gegeven hetzij door den eigenaar, hetzij door een huurder, als afzonderlijke woongelegenheid, zelfs indien het onroerend goed, in zijn geheel genomen, aan de toepassing der wet ontsnapt.

Art. 14. — De onderhuurders hebben, tegenover den voornamen huurder, al de rechten bij deze wet voorzien, zoowel wat betreft de huurverlenging, als wat betreft de beperking der huurprijzen.

Bij vertrek van den voornamen huurder, blijft het voordeel der verlenging aan de onderhuurders tegenover den eigenaar toegekend, indien de ondervrhuring niet verboden werd.

Dit geldt ook indien de eigenaar, zelfs stilzwijgend, afgezien heeft van het in huur bedongen verbod.

Vanaf het vertrek van den voornamen huurder, hebben de onderhuurders, tegenover den eigenaar, de rechten en verplichtingen van een huurder.

Bij vertrek van de onderhuurders, kan de verhuurder opnieuw beschikken over de lokalen welke de voorname huurder hun in onderhuur had gegeven. De huurprijs van het vast goed wordt vermindert, gelet op de waarde van de door den verhuurder in gebruik genomen lokalen. Het bedrag van den huurprijs wordt, bij betwisting, door den rechter bepaald.

Art. 15. — De geschillen waartoe de toepassing dezer wet aanleiding geeft, behorende, doch alleen in eersten aanleg, tot de bevoegdheid van den vrederechter van het kanton waar het vast goed is gelegen, zelfs in geval van geschil over den titel.

Evenzoo neemt hij kennis van alle geschillen gegrond op de huurovereenkomst, wanneer de geschillen samengaan met eene betwisting voortvloeiende uit de toepassing dezer wet, met uitzondering van die betreffende het verbreken van een arbeidsovereenkomst voor bedienden of werklieden.

Het beroep wordt aangebracht voor een rechter, lid van de rechtbank van eersten aanleg, aangewezen door den Koning en uitspraak doende buiten elke tusschenkomst van het Openbaar Ministerie.

Het optreden van pleitbezorgers in beroep is niet verplichtend gesteld. Hun eereloon wordt niet in de Begroting geleden.

De dagvaardingen vóór de rechtbank van eersten aanleg rechtsprekend in hooger beroep in huishuurzaken, moeten geen andere vermeldingen bevatten dan die voorgeschreven bij artikel 61 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering.

De gedaagde in beroep wordt gedagvaard overeenkomstig het eenig artikel, § 3, alinea 3, van de wet van 25 October 1919, verlengd bij de wetten van 20 Juli 1921, 9 Augustus 1922, 7 Augustus 1924 en 21 Augustus 1925.

Zoo de gedaagde die geen pleitbezorger heeft aangesteld, niet verschijnt ter terechtzitting door de dagvaarding bepaald of op een latere terechtzitting naar dewelke zijn zaak zal verwezen zijn, zal de rechter in beroep niet kunnen rechtspreken bij verstek, tenzij de gedaagde door den griffier van de rechtbank werd opgeroepen.

Die oproeping geschiedt bij ter post aangetekend schrijven, portvrij gestuurd, ten minste vijf dagen vóór den datum der terechtzitting, en plaats, dag en uur der verschijning vermeldend.

Art. 16. § 1. — Bij de geschillen waartoe de toepassing van deze wet mocht aanleiding geven, zullen al de akten van rechtspleging, de vonnissen en de exploiten betreffende de tenuitvoerlegging dezer vonnissen, zoowel in eersten aanleg als in aanleg, van beroep, op straffe van nietigheid, gesteld worden:

1° In de Vlaamsche taal, wanneer de verwerende of gedaagde partij woonachtig is in een der gemeenten, als Vlaamsche gemeente aangeduid bij de Koninklijke besluiten genomen ter uitvoering van het eerste artikel der wet van 3 Mei 1889, betreffende het gebruik van de Vlaamsche taal in strafzaken, gewijzigd bij de wetten van 4 September 1891 en 22 Februari 1908, en samengeordend bij Koninklijk besluit van 16 September 1908;

2° In de Deutsche taal, wanneer de verwerende of de gedaagde partij een der gemeenten bewoont, vermeld bij artikel 2 van het Koninklijk besluit van 4 October 1925.

De exceptie van nietigheid moet, op gevaar van vervallenverklaring, vóór alle overige exceptie, zelfs van bevoegdheid, en vóór de behandeling van den grond der zaak, worden aangebracht.

§ 2. — Partijen mogen, bij overeenkomst of voorafgaand akkoord, afzien van het voorrecht der bepaling van § 1.

Deze bepaling moet niet worden toegepast, indien de huurovereenkomst in de Fransche taal was gesteld.

§ 3. — De in het Vlaamsch of in het Duitsch aangevangen rechtspleging wordt verder in de Fransche taal behandeld, indien de verwerder den eisch daartoe opstelt ter terechtzitting tot inleiding van de gerechtszaak.

Voor de gerechtsmacht van beroep, zal gebruik worden gemaakt van de taal aangenomen voor de rechtspleging vóór den vrederechter.

Art. 17. — Bij de geschillen betreffende de verlenging of het bedrag der huurprijzen, en vallende onder de toepassing dezer wet, kunnen de bewijzen door alle rechtsmiddelen, ook door getuigen en vermoedens, bijgebracht worden.

Art. 18. — Zijn tot het voordeel dezer wet alleen toegelaten:

1° De Belgen;

2° De ingezetenen der landen die in den oorlog aan de zijde van België streden;

3° De onderdanen van de natien die onzijdig bleven gedurende den oorlog;

4° De onderhoorigen van de grondgebieden welke, vóór den oorlog, aan met België vijandige natien waren gehecht en die, sinds den vrede, voorgoed zijn gehecht geworden aan bevriende of neutrale natien of tot van deze natien onafhankelijke Staten werden gevormd.

De onder nummers 2°, 3° en 4° bedoelde personen hebben op het voordeel dezer wet slechts aanspraak, indien de in hun land geldende huishuurwetten toepasselijk zijn op de Belgische onderhoorigen.

Art. 19. — Alle bedingen en voorwaarden, die strijdig zijn met de bepalingen dezer wet, worden geacht niet te bestaan en geen kracht te hebben.

Art. 20. — De herziening kan in rechten vervolg worden volgens de gewone regelen of door middel van verzoekschrift bij den vrederechter dubbel ingediend.

In dit laatste geval, doet de vrederechter die kennis neemt van het verzoekschrift, de tegenpartij oproepen bij bevel onderaan het dubbele van het verzoekschrift; door dit bevel wordt tevens de dag voor de verschijning bepaald. Een der dubbels wordt door den griffier aan de verwerende partij gezonden, onder bij ter post aangetekenden omslag; de griffier geeft aan den eischer kennis van den datum bepaald voor de verschijning.

Art. 21. — Bij het berechten van de reeds aangebrachte en thans aanhangige zaken, moeten de bepalingen dezer wet toegepast worden.

De vonnissen van uitzetting, gewezen vóór het in werking treden dezer wet en in strijd met hare bepalingen, mogen niet ten uitvoer gelegd worden, behalve wat betreft de kosten.

Indien, echter, door een vordering ingesteld binnen den termijn van eene maand, te rekenen van de inwerkingstelling dezer wet, de huurder zijn rechten op de voordeelen dezer niet heeft doen gelden, zullen gezegde vonnissen opnieuw uitvoerbaar worden.

Art. 22. — De huurder die, door opzettelijke onjuiste verklaringen of door andere bedrieglijke middelen, de voordeelen van deze wet heeft bekomen of getracht heeft te bekomen, zonder daarop recht te hebben, wordt gestraft met gevangenisstraf van 8 dagen tot een jaar en met geldboete van 100 frank tot 3.000 frank, of met een enkele dezer straffen.

Art. 23. — Deze wet zal bindend zijn van af den dag harer bekendmaking in den « Moniteur ». Zij heft de wet van 28 December 1931 op, waarbij zekere uitzonderingsbepalingen in zake van huurovereenkomsten worden verlengd.

H. DE BASQUINET, G. MELCKMANS, Emile CARLIER, A. DEBUNNE, Ern. PETIT, BALTHAZAR.

Rechterlijk leven

Bij koninklijke besluiten van 23 Maart 1932 zijn benoemd:

Tot ondervoorzitter:

In de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, de heer Périér (E.-M.-J.-L.-L.), rechter in die rechtbank, ter vervanging van den heer Cruysmans, die als zoodanig aftreedt;

Tot rechter:

In de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, de heer Stelfeld (J.-H.-F.-A.), advocaat, plaatsvervangend rechter in die rechtbank, ter vervanging van den heer Périér;

In de rechtbank van eersten aanleg te Kortrijk, de heer Guillemin (R.-A.-F.), advocaat, plaatsvervangend rechter in die rechtbank, ter vervanging van den heer Soudan, die als zoodanig aftreedt;

Tot vrederechter:

Van het 4° kanton Brussel, de heer Van Kelecom (G.-A.-J.-M.), vrederechter van het kanton Vilvoorde, ter vervanging van wijlen den heer Meerts;

Van het kanton Vilvoorde, de heer Vliebergh (R.-J.-A.-M.), advocaat, gewezen plaatsvervangend rechter in de politierechtbank te Brussel, ter vervanging van den heer Van Kelecom.

Komt te verschijnen:

Welk is mijn Recht

Keus van vragen en antwoorden over praktische rechtsgevallen in zake

Erfdienstbaarheden

door

André RODENBACH

Doctor in de rechten, Pleitbezorger te Gent

Voorwoord van Edmond RUBBENS, volksvertegenwoordiger

Een boekdeel (ongeveer 200 bl.)

Prijs van af 1 April 1932: 22 frank

Per post: 24 frank

Uitgever: Drukk. « Mercurius »

Best.: R. Van Cauteren

Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.96